

се почеса замислено по темето, озърна се насамъ-нататъкъ, забелѣза рошавия Чичопѣй изъ папратѣта и го поздрави по свойски:

— Тю-лю-лю-ю-ю!

— Чичопѣй, чичо-пѣй! Есень брей!... — отвърна му рошлю.

Пѣснопоятъ вирна половината си опашка, клѣвна една малка бубулечка, която минаваше случайно покрай него, и изтананика:

— Лоша ни е работата, Чичопѣй! Дойде ли есень, търси мухи, ако си нѣмашъ работа!

— Все се намиратъ още, — изцърцори Чичопѣя. — Вчера плякосахъ две отъ паяджината на стария глупчо Кръстатко. Тъкмо бѣше ги замоталъ като пашкули. Позеленѣ отъ ядъ, когато ги грабнахъ и му скжсахъ платното...

И Чичопея, безъ да дочака отговоръ, се шумлна изъ папратѣта. Не се чу, нито се видѣ.

Стария Пѣснопой се омърлуши пакъ.

— Ще се развали времето, — помисли той и затърка раната на крака си. — Откакъ ме мачка Грабчо, хване ли лошо време, все ме наболява...

Изведнажъ нѣщо силно изшумѣ надъ главата му и той се сви на кълбо отъ страхъ.

— Сбогомъ, сбого-о-о-мъ! — разлюлѣха въздуха стотина гласове.

Пѣснопоятъ надзърна съ половинъ око нагорѣ. Цѣло ято жерави минаваше надъ гората.

— Сбогом, сбого-о-о-мъ!...

Минаха-заминаха. Пѣснопоятъ гледѣ дълго подире имъ. Дошѣ му се по едно време да литне, та да ги настигне. После му хрумна да имъ каже: „много здраве“. Но дорде се нагани, жеравитѣ свиха задъ баира.

И той клюмна глава. Изъ дола, откъмъ потока, се подаде мъгла, запъпла и се разпилѣ наоколо. Почна да рѣми дъждъ. Пѣснопоятъ се сгуши въ мъха, потрепера отъ студъ, стана му тежко че е самичъкъ и викна:

— Чичопѣй, чичопѣй!...

Никой не се обади. Вѣгърѣтъ разтрѣсе гората и покапаха листа.

— Чичопѣй, кжде си, Чичопѣй!... — заозрѣша се Пѣснопоятъ. Като повтори и потрети да вика напразно